

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debrecen, collegium.</p> <p>Megjelenik havonként kétszer.</p>	<p>Felelős-szerkesztő: BIKY ANDOR.</p> <p>Szerkesztőtársai: Debreczeni István, Pánczél József.</p> <p>Kiadóhivatali főnök: Papp József.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI ÁRAK:</p> <p>Egész évre 5 korona. Fél évre 2 kor. 50 fill.</p> <p>Ifjusági egyesületeknek 4 korona. Főiskolai hallgatóknak 3 korona.</p> <p>Egyes szám ára: 40 fillér.</p>
---	---	---

Karácsony.

Az erkölcsi ujjászületés hajnalhasadása ama fényes csillag ragyogása, mely a napkeleti bölcséket s amaz angyali szózat, mely a mezei pásztorokat a bethlehemi pásztorbölcsőhöz vezette, hol a szegénység és elhagyottság képe bontakozik ki a rideg szemlélő előtt, de a hol a legdrágább kincs: megváltásunk s üdvösségünk talizmánja fürdik a szülei szeretet áradozó melegében,

»Dicsőség a magasságos menyekben az Istennek! és e földön békeség és az emberekhez jó akarat.«

Ez a hálaadó ének zendül ma fel millióknak és millióknak ajakáról a Megváltó születésének emlékünnepe — mikor minden világi gond a feledés ködfátyolába burkolózik — némelyeknél tiszta szívből, másoknál szokásból, de a legtöbb esetben csak foszladozó álomnak tűnik fel a lélekemelő ünnep égisze alatt táplált áhítatosság, felebaráti szeretet s a legnemesebb eszméknek megnyilatkozása akkor, midőn visszaesünk — mondhatjuk — felvirradunk a hétköznapi egység egyhangu életére.

Nagy örvendezéssel vigadunk a Megváltó születésének, hallelujákat zengünk a dicső nap emlékének, boldogságban áradozunk a családkörben a karácsonyfa alatt, de minden csak külső már s nem erjesztő kovász: a szív, a lélek marad a régi s ha itt-ott föl-fölszillan az emberbaráti szeretet tényeinek megnyilatkozása, annak a rugója is igen sokszor önzés.

Hatalmas szociális kérdések tartják lázas izgalomban a közvéleményt s midőn mindenki saját boldogulása s jólléte után futkos, ezen munkájában egyszersmind célt téveszt az ember akkor, midőn ezt felebaráti boldogulásának a rovasára igyekezik megvalósítani. Egyfelől a rideg elzárkózottság, másfelől a túlzó követelések folytonos hangoztatása gátolják a békeség és az egy-

másíránti jóakarát hiánya mellett a közjó és a közmegelegedés nagy céljának elévését.

Ünnepelni, dicsőhimnuszokat zengedezni tudunk, azt el nem vitathatja tőlünk senki, de midőn elmúlik az ünnep, mindazok csak üres szólamok gyanánt röppenek el, mint kiáltó szó a pusztában. Mit ér az ünneplés, mit érnek a dicsőhimnuszok, ha szívünket, lelkünket, gondolkozásunk s tetteink irányát nem szabják meg az ünnepi magasztos gondolatok!?

Jövel, óh jövel édes Jézusunk, Megváltónk, készíts csendes hajlékot magadnak, ami sziveinkben: igédnek kétélű fegyverével hass a sziveknek és a veséknek megoszlásáig, az elmének és az akaratnak megvilágosításáig, hogy mint sötétben világító tüzoszlop vezessen mindnyájunkat a békeség, jóakarát, igazság és szeretet szentjegyében. Ugy legyen.

Miszi Mihály,
főiskolai szénior.

Hajnali világítás.

Irta: Vidovich Ernő.

Egy bál után történt. A rendezői szobában négyen ültek, négy frakkos fiatal ember. A szobának sajtóságos világítása volt, az ablakokon beszűrődő sáppadt, hajnali sugarakat elnyomta a villanylámpa ragyogása és csodálatos barna sugarakat vetett a férfiakra. Azokon meglátszott az átvirasztott éjszaka, Mind a négyet megviselte a fáradtság, apró poharakból pálinkát isznak s halk, tört mondatokban szólnak egymáshoz. Leginkább kezükre hajtották a fejüket s érzéketlenül néztek az asztalra.

Egyszerre az egyik felkapja a fejét. Idegenül nézett körül, mintha nem tudná, hol van s szokatlan hangon szólt:

— Ostobaság volt, amit most gondoltam, de valami mégis azt sugja, igaz volt. Homályos ké-

pek vonultak el előttem, jóformán érthetetlenek, de megértettem.

— Ugy érzem, mintha már harmadszor él-
nék világon s valami csodálatos erő megsugta
előző életem történetét. Lehet, az egész csupán
fantazmagória, de el sem tudnám képzelni más-
képpen az életet.

— Az első élet jéghegyek között folyt le.
Három hatalmas óriás emelkedett a szürke ég-
boltozatig, emelkedéseiken csupán hó és középen
sima hómezőt alkotott. Távol a hegyek csucsánál
vörös, fénylő tűzgolyó szórta erőtlen sugarait,
beborítva az ormokat sápadt fényével, de lenn
a hómezőn nem világított más csak az apró jege-
cek vakító fehérsége.

— S én ott állottam a mező közepén, Tekin-
tetemből az élet nyugodt boldogsága tükröződött.
Vágyakozva néztem körül a pusztaságon, a mesz-
sze távolban egy fekete pont mozgott s jött egyre
közelebb. Végre kibontakozott a homályból, ma-
gass, karcsu leány alak volt, nagy, dióbarna sze-
mével epedve nézett reám. Megindultam én is s
egyszerre ott pihentünk egymás karjában, mintha
valami titkos, magyarázhatatlan erő vont volna
egymáshoz. Sokáig maradtunk így, körülöttünk
nem mozdult semmi s a mélységes csendet néha
zavarta meg egy forró, szenvedélyes csók.

Soóky Tamás házassága.

— Elbeszélés. —

Irta: **H. Nagy Jenő.**

A Soóky Tamás házasságának történetét akkor hal-
lottam, mikor a temetése után a Kaszinóban verődött össze
a gyászszertartáson megjelentek nagy része. Egy nagy
asztal körül ültünk s Horeczky Bandi vitte a szót. Soóky
Tamásról beszélt s házasságát is csak annak bizonyítá-
sára mondotta el, hogy milyen lovagias, uri ember volt
Soóky egész életében.

Részletesen előadta a házasság történetét. Ugy írom
le, amint tőle hallottam.

Huszonnégy éves korában nagykorusították Soóky
Tamást s ugyanakkor vette át saját gondjaiba az ősi sóki
uradalmat, apjának, a korán elhunyt Soóky Menyhért-
nek az örökét.

Az ifju földesúr pár év alatt rendbe hozta az ura-
dalom zilált viszonyait s szakszerű gazdálkodásával valódi
mintagazdaságot teremtett.

Huszonhat éves volt, mikor a házasságra gondolt.
Az édes anyja ugyanis — egy lengyel grófnő — már nagyon
sürgette, hogy hozzon asszonyt a házhoz. De Tamás
vonakodott eleinte. A megyebeli előkelő leányok hidegen

Nem vettük észre, hogy a pusztaságon át
egy medve közeleg felénk. A sivatag fehér fene-
vadja halkán, nesztelenül közelgett; egyszerre a
leány sikolya riasztott fel az édes álmodásból, a
medve mellettünk állott s reám készült rontani.
A leány védőleg ugrott elém, én szeliden elhári-
tottam s durva kőbaltámmal a vadállat felé tar-
tottam, mikor ugrásra készült, irtózatossággal
sujtottam a fejére, hogy megtántorodott. Akkor
torkon ragadtam s az óriás nemsokára ott vergő-
dött a hómezőn.

A leány átölelt s úgy tetszett előttem, mintha
az egész táj templom volna, a diadalmas hatalmas
ember temploma.

Elhallgatott. Egy ideig némán nézett maga
elé, azután folytott hangon mondta tovább.

— A második élet ragyogó, áldott vidéken
folyt le. Buja, harangos-zöld levelű fák forrás felé
hajoltak, törzseikre felkuszott a fehér virágu isza-
lag, galyaikról százával csüngött le a gránát, a
füge és a banaán. A forrás mellett kényelmes bar-
langot alkotott a természet, amely fölé, mint a
sátor, hajlott két narancsfá koronája.

S én ott állottam a barlang előtt. Arcom izzadt
volt a munkától, tétova tekintettel néztem körül.
Hátulról hirtelen egy álmos szemű asszony borult a
vállamra, hosszan, mosolyogva nézett a szemembe.

hagyták s régi diákkori szerelmének emléke, egykori
ideálja, Meszlényi Annuska még élt szívében.

Pedig régen nem találkozott vele. Mikor az apja
hirtelen meghalt, hazajött gazdálkodni s azóta hirt sem
hallott felőle.

Tamás mindig elérékenyedett, mikor Annuskára
gondolt s azokra az időkre, mikor még együtt voltak s
szíveiket a legideálisabb, legtisztább szerelem fűzte össze.

Eszébe jutottak régen elmúlt, kedves kis epizódok.
Az Annuska megismerésének története, az első kézszerítés,
táncmulatságok mámoros emlékei, az első csók s aztán a
szenvedélyes búcsu.

Mindezek egy letűnt szép álmom varázsával hatottak rá.

Olykor az aggodalmak elemi erővel rohanták meg.
Él-e még Annuska? Gondol-e még rá, szereti-e még?

Szeptember eleje volt, mikor Tamás újra látta Mesz-
lényi Annuskát. A vonatban találkoztak s együtt utaztak
a fővárosba. Annuska egy idősebb, deresedő, harcsabajuszu
uriember kíséretében volt.

Soóky Tamás szíve majd megszakadt a váratlan
vizontlátás örömetől.

— Nini, Annuska, csókolom a kezét! De rég láttam,
hogyan van?

S csak mikor átesett a vizontlátás első örömein,
vette észre Annuska kíséretét. Bemutatkozott neki.

Körül jártuk az oázist. Megosztottuk a leg-
sebb gránátalmákat, fele az övé, fele az enyém.

Gyors szökéssel egy oroszán ugrott elő a
szomszéd bozótból. Támadásra készen meresztette
lábait. Az asszony felsikoltott mellettem s vad
futással a barlang felé tartott. Magam tétován
állottam pár pillanatig, azután eszeveszett vad
ugrásokkal én is utána futottam.

S lestük a barlang legelrejtettebb zugában,
mikor jön utánunk az oroszán, lestük visszafoj-
tott lélegzettel, szivdobogva. Kezemben ott szo-
rongattam a hosszú, éles pengét, de éreztem,
mozdulni nem tudok, ha reánk tör a fenevad.

Ismét elhallgatott hosszú ideig gondolkozott.
A másik három egykedvűen nézett reá, mintha
nem is érdekelné őket a történet.

Végre újra megszólal:

— Sajátságos láncolata ez a tökéletességnek
s a tökéletlenségnek. Amint fejlődik az anyag,
ugy vész el a lélek. Milyen tökéletlen is a mi vi-
lágunk.

A villanylámpa hirtelen elaludt. Az ablako-
kon bevilágított az erőtlen, sáppadt hajnali fény,
mintha ő is érezné a materia tökéletességét s a
lélek tökéletlenségét.

— Soóky Tamás, földbirtokos.

— Meszlényi Barna vagyok.

S megindult a társalgás. Tamás oly boldog volt,
hogy viszontláthatta Annuskát s a mult idők minden em-
léke újra éledt szívében.

Az öreg ur nemsokára kiment szivarozni a folyósóra
s a fiatalok egyedül maradtak.

Egy ideig csak nézték egymást, csak gyönyörködtek
egymásban. Azután ösztönszerűleg összefonódott a kezük.

Szeretsz-e még Annuska? — kérdezte lázasán Tamás.
Emlékszel-e még a régi időkre, emlékszel-e ama feledhe-
tetlen báli éjre, mikor örök szerelmet esküdtünk egymás-
nak? Szeretsz-e még?

S a boldog Annuska kipirult arccal, de nyugodtan
felelt:

— Emlékszem. Szeretlek Tamás még mindig.

*

Mikor Tamás hazaérkezett ősi birtokára, tisztában
volt a helyzettel: okvetlen elveszi Meszlényi Annuskát
feleségül.

Találkozott Budapesten egy régi, kedves diákpajtá-
sával, Bodnár Jancsival, akiről tudta, hogy ismeretségben
van Meszlényiékkel.

Ezt kérte meg, hogy menjen el Meszlényi Barnához
s kérje meg lányának, Annuskának a kezét az ő számára.

Románc.

Nyilva-nyilik műr a rózsa

Sióparti kertben.

Rózsalomb közt suttogó szél,

Esti szellő lebben.

Sióparti szép kert alatt

Biró Pálnak lánya

A kedvesét, hü galambját

De régóta várja.

Komáromi várban

Immár helek óta

Minden éjjel hangzik

Egy szomorú nóta.

Kérdi a kapitány:

„Ki van olyan gyászba,

Ki vágyik oly vissza igen

Sióparti, galambducos házba?”

„Kapitány ur kérem,

Eresszen el engem,

Piros pünköszt vasárnapján

Hej! — otthon kell lennem!

Visszajövök aztán,

Isten úgy segítjen!

Farkas Andrást a szaváért

Nem érte még székgyen!”

Suttog a szellő a náddal,

Suttog a legény a lánnyal...

Nyilik a, pattan a rózsa,

Farkas Andrásnak csattan a csókja.

Bodnár Jancsi szívesen megígérte közreműködését
s mikor Meszlényiék hazamentek, leutazott hozzájuk.

Először az apával, Meszlényi Barnával beszélt. Elő-
adta neki jöveteleének célját s feltárta előtte Soóky Tamás
érzelmeit s más egyéb körülményeit.

— Én a magam részéről szerencsésebb parthiet nem
is ajánlhatnék bátyám, — mondta Bodnár — Soóky Tamásnál.
Ismerem ezt a fiut tetőtől-talpig. Tudom, hogy becsületes,
szolid, de amellet lovagias, igazi úri fiu, ugynevezett
gentry s hosszas együttlétünk alatt csak tisztelni, becsülni
s szeretni tanultam meg. Azonkívül anyagi helyzete is
olyan, hogy a legnagyobb kényelemben tarthatja Annuskát.
Önálló ember s nyolcezer hold legjobb minőségű föld
tulajdonosa.

Az öreg Meszlényi nem szólt rá semmit. Ő is ismerte
hírből Soóky Tamást. Ő is tudta mindezeket s a legnagyobb
örömmel hallotta, hogy Soóky Tamás elakarja venni a leányát.

— De ő magában nem határozhatott ebben a do-
logban. Behivatta a leányát, Annuskát.

— Annuska, — szólt hozzá az apja — Bodnár
Jancsi megkérte a kezét Soóky Tamás számára. Ismered
Soóky Tamást, felelj, akarsz-e felesége lenni? Szereted-e?

A leány a Soóky Tamás névre elhalványodott. Kezei
reszkettek, ajka vonaglott. Lecsüngő szőke haját elsimi-
totta forró homlokáról s borusan tekintett maga elé.

*Sióparti kis faluban
Nem beszélnek másról,
Csak az öreg Farkas Péter
Katona fiáról.*

*„Hazajött a lelkem;
Jaj de illik rája
Paszomántos, fényes,
Zsinóros ruhája!
Három a csillagja!
Ki gondolta, hitte,
Hogy Isten a dolgát
Ennyire fölvitte?!...
Hej! — a Biró Marcsa
Amikor meglátta,
De elpirosodott
Halovány orcája!
Mit is erőlteti
Büszke, gógös, apja?!
Lányát mért nem neki,
Mért Léc Pálnak adja?!
Szól, kél házról házra
A beszédnek árja,
Majd néma, csendes lesz
A falu utcája.
Csak Biró Pál szava
Hallszik ki az éjbe:
„Hogy neki adjalak
Kéne, ugy-e kéne?
Teli csür, meg pajta,
Teli kamra, pince,
Ezen fáradságom
Összegyűjtött kincse,*

*Hogy ölébe hulljon
Mind elpazarolnád!
Szegény a' koldus a'
Nem illik a' hozzád!
— Aztán a világ is
Mit mondana rája,
Zselléré, koldusé
Lett Biró Pál lánya!.. “*

*„Mégse leszek soha,
Mégse leszek másé,
Örökké, holtomig
A Farkas Andrásé!
Megvetem, utálok
Léc Balázsnak házát,
Velem soh'se tartja
Fia lakodalmát!“
— „Beste cudar lélek,
Háládatlan kígyó,
Mátkájához hűtlen,
Más karja közt ringó!
Igy beszél-sz-e hólnap
A pap, násznép előtt,
Megölöm, ha így lesz
A semmire kelőt!*

*Piros pünköszt vasárnapján
Szebben fakad a rózsa,
Rózsaágról mind kihajol,
Mind kinéz a Sióra...
A nerelejes, tarka virág
Mind föltárja a keblét.*

— Szólj Annuska, szereted-e Soóky Tamást?

A leány csak félve, alig hallhatóan felelt.

— Szeretem.

— Akarsz-e a felesége lenni?

Erre kigyuladt a leány sáppadt arca s büszke önérettel válaszolta:

— Igen.

... Bodnár Jancsi még aznap megvitte a hirt barátjának Soóky Tamásnak a történetéről.

Tamás örömeiben megölelte, megcsókolta Bodnár Jancsit s a világot minden áldását kérte a fejére.

Másnap már tudta közel s távolban mindenki, hogy Meszlényi Barna leánya, Annuska, a Soóky Tamás menyasszonya. A közellakóknak ő maga adta hírül az örvendetes eseményt s a távollevőket sürgönyileg értesítette szándékáról.

Egy pár nap múlva pedig maga utazott le Meszlényiekhez, hogy az Annuska kezét személyesen megkérje. Jövetelét előre tudatta.

Az ősi kuriában Meszlényi Barna fogadta. Soóky Tamás minden habozás nélkül majd agyoncsókolta örömeiben jövendőbeli apósát.

Bementek a dolgozószobába s ott Tamás személyesen tárta fel szíve érzelmeit.

Meszlényi Barna meghatottan válaszolt s boldogan fogadta vejévé Soóky Tamást.

Ketten tehát elintézték az ügyet, de hátra volt még Annuska.

Szemérmesen lépett be apja szobájába s örömköny csillogott a szemében, mikor Tamást meglátta.

Soóky Tamásnak azonban egy székbe kellett kapaszkodnia, hogy el ne bukják. Mert az a leány, akit maga előtt látott, akinek a kezét megkérte, — nem Meszlényi Annuska volt!

Azaz mégis Meszlényi Annuska volt, csak nem az ő Meszlényi Annuskája!

Soóky Tamásnak egy pillanat alatt átvillant agyában kínos helyzete. Egy pillanat alatt átlátta, hogy iszonyú félreértés áldozata.

Hogy a két Meszlényi Annuskát összetévesztette. Ismerte mind a kettőt, mind a két Meszlényi Annuskát. Mindig együtt látta őket diákeveiben; egy intézetbe, egy osztályba jártak s unokatestvérek voltak.

De az apjukat nem ismerte. Nem tudta a nevüket. S mikor a multkor a vonaton éppen véletlenül Meszlényi Barna kíserte unokahugát s keresztleányát Budapestre, Soóky Tamás azt hitte, hogy az ő Annuskájának ez a Meszlényi Barna az apja.

*Elsuttogja Siónak,
Zugó-bugó kis haboknak szerelmét.
Pirós pünköszt vasárnapján
Egy halavány, szép rózsza
Megtört ágról; gyászos ágról
Belehullt a Sióba...
Zizegő nád megsajnálja,
Mélyen sóhajl kebléből:
Hiányzik a legszebb rózsza
Bíró Pálék gyöngyvirágos,
Gyöngyharmatos kertjéből!...*

*Komáromi kaszárnyába
Farkas András megjött már.
Kapitány ur színe előtt
Katonásan szalutál.
Annyit mond csak egykedvűen,
Nem szól semmi egyebet:
„Gyilkos vagyok kapitány ur,
Fogasson el, verjen vasba engemet!”*

Fejes Gábor.

Diáktaktika.

Irta: D. Datky Lajos.

Lajos barátom a szünidő egy részét a szomszéd Vizakna-fürdőn töltötte; meglehetősen unalmasan. Egy napon a következő tartalmu sürgönyt kapta Szebenből: „Több barátod ma este a „Római császár“ vendéglőben egy vig szünidei mulatásra gyűl össze. Jer át. Károly“.

Fogalma sem volt előzetesen erről a tévedésről. Most már nem tehet semmit. Hiszen az egész világ tudja, hogy a Mészlyei Barna leányát jegyezte el.

S most csak nem fog előállani azzal, hogy bocsánat, tévedés van a dologban, én nem az urnak a leányát kérem feleségül, én a másik Mészlyei Annuskát szeretem.

Egy pillanat alatt átgondolta ezt. S másként nem tehetett, mint amiképpen tényleg cselekedett: tévedésből származott hibájának saját lovagiasságát vetette áldozatul. Feláldozta szerelmét, boldogságát, hogy megmentse a Soóky-név becsületét.

Nyugodtan lépett a leány elé s minden felindulás nélkül kérdezte:

— Annuska, akar-e a feleségem lenni?

A leány boldogan adta meg az igenlő választ, sőt később az eljegyzési lakoma után, négy szemközt azt is bevallotta Tamásnak, hogy diákkora óta szereti titkon, igazán — a másik Mészlyei Annuskával együtt.

Károly volt ugyanis legjobb barátja. Lajos nagyon örült a meghívásnak, mert jó kis muri ígérkezett a vig cimborák körében, csak az volt a dolog bibéje, hogy hősünknek nem volt pénze. Anyja ugyanis néhány napra elutazott, atyjától nem mert kérni, kisebb testvérei pedig nem jöhettek számításba. Arra pedig, hogy más ismerősöket, vagy rokonokat pumpoljon meg, nem igen volt ideje, ha csak nem akart az utolsó vonatról lekésni, amely még idejekorán Szebenbe vihette volna.

Igy hát üres erszénnyel indult az állomás felé, remélvén, hogy a szerencsés véletlen majd utközben hoz egy megpumpolható lelket utjába. A szerencse istenasszonya azonban ma semmiképp sem akart rámosolyogni. Észrevette ugyan a perronon sétáló urak és hölgyek tömegében nagynénjét, de amikor arra gondolt, hogy talán tőle csalhatná ki az utazásra szükséges összeget, keserűen mosolygott. Nagynénje ugyanis az egész rokonság közt fősvénységéről volt híres. Ő volt az egyedüli, akit Lajos, — bár nagy művész volt e tekintetben, — még egy vörös fillérig sem tudott megpumpolni.

Istenemre, ettől az utiköltséget kicsalni! Ez volna csak valami! — Lajos gondolkozott.

— Hopp, meg van! Hiszen nagynénje az egész városban, mint a legfélelmetesebb szapuló néni volt ismeretes, akinek abban telt legnagyobb gyönyörűsége, hogy kedves embertársa gyöngéit kipuhatolja és nyilvánosságra hozza. Ha ezen az Achilles sarkán támadná meg!?

— Gyorsan, az idő rövidsége sürgette, közeledett idős rokonához.

— Jó napot nagynéném!

Feleletül oly hangot hallott, amelyet csak a legjobb akarattal és igen élénk képző tehetséggel tarthatott köszöntése viszonzásának, miközben a nagynéni gyanakvó, majdnem elutasító pillantással mérte végig a mosolygó diákot.

— Talán Szebenbe akarsz utazni, nagynéni?

— Igen, egy perc mulva indul a vonat. Szervusz.

— S ezzel a nagynéni hátat fordított kedves öcscsének, hogy az éppen most berobogó vonatra felkapaszkodják.

Na most, elérkezet a döntő pillanat.

— Pá, nagynéni! Szerencsés utat és jó mulatást! Apropos, hallottad már a legujabb hirt Marosinérol?

Mintha gyökeret vert volna a lába, oly hirtelenül állt meg és fordult vissza a nagynéni e név hallattára. Ráncos arcáról eltűnt az elutasító hidegség és mohó kíváncsiság ült vonásaira. A nagynéni ugyanis, amit öcsese nagyon jól tudott, már évtizedek óta legnagyobb ellensége volt Marosinének.

— Nos, mit csinált már megint az a... az az asszony?

Hangjában oly nagy kíváncsiság volt észrevehető, hogy barátom már félig-meddig biztosra vette győzelmét.

— Hja, kedves nagynéni, azt nem lehet ám oly rövid idő alatt elmesélni. Még lekésel a vonatról. Nagyon sajnálom, de nem marad más hátra, minthogy türelemmel légy, amíg visszatérsz.

Türelemmel lenni, amikor Marosinééről van szó!? Nem, erre a nagynéni nem volt képes.

— Tudod mit, kedves öcsém? Mondok én neked valamit! Ugy sincs itt neked semmi dolgod Kisérj el hát Szebenig. Utközben aztán majd szép nyugodtan elmondhatsz mindent töviről-hegyire.

— Nagyon szívesen, nagynéni, csak az a baj, hogy nincs se utiköltségem, se költő pénzem.

A nagynéni arcvonásai újra elkomorodtak és szemmel látható volt, mint küzd fősvénysége kíváncsiságával. De mégis, halálos ellenségéről valami ujat megtudni! Nem, ennek nem állhatott ellen. Tehát gyorsan erszényébe nyult.

Nesze! Itt van egy arany. De siess ám, mert különben elmegy az orrunk előtt a vonat.

Hej, hogy rohant Lajos a pénztárhoz! Nehány másodperc múltva már szemben ült nagynénjével. Ez már előre élvezvén a fülsiklandó újdonságot, kényelmesen dőlt hátra az ülés párnáira.

— Nos, kedves öcsém, fogj már hozzá!

— Igen nagynéni, ki is gondolta volna ezt Marosinééről? A nagynéni élesen felkacagott.

— De, kérlek, ugy nagyon rosszul ismered ezt a... ezt a személyt. Ha róla van szó, az ember mindig a legrosszabbra lehet elkészülve.

— A legrosszabbra?

— Hát persze, természetesen, mire is egyébre?

— Hm, kedves nagynéni, ez egyszer mégis csak más valami. Én t. i. csak azt akartam neked elmondani, hogy Marosiné tízezer koronát ajándékozott a siketnémák intézetének.

Szerencse, hogy a nagynéni ült, mert más-különben biztosan hanyatt esett volna.

— Mi...i...it? Egyéb elmondani valód nem volna? Csak ez az ajándékozási história, amelyet már régen tudok és amelyről már az egész város beszél?

— Egyéb semmi. Én azt hittem, mivel az eset újabb keletű, hogy...

— És ezért adtam én neked tiz koronát! Óh, te... te... te gazember!

Memento.

*Mikor csókolóztok lázas éjszakákon,
Nem érzed-é, hogy szived megremeg?
Hogy elkerüli égő szép szemed
A nyugodalmas, csendes édes álom?...*

*Sok szenvedélytől izzó pillanatban
Midőn lelked kéjmámorba ful,
Egy jéghideg kéz a szivedbe markol
És marcangolja szilaján, vadul..*

*A siró szelek rázzák ablakod:
Az én szívemnek jajgató sirása
S a mult kisértő árnyai járnak ott...*

*És ott zokognak... ott vádolnak téged,
Hogy csalfaságod összetörte letkem,
Hogy temiattad, én édes gyötrelmem
Egy ifju élet immár semmivé lett...*

Marjay Géza.

Bűnbocsánat.

I.

Vége felé járt a farsang. Csunya, atéle télvégi idő volt, mikor a nyirkor, ködös levegő mélyen nehezedik a mellre, a mellett valami deres eső permetezik szakadatlanul, rettenetes kitartással, mely, bármerre fordul is az ember, mindenütt az arcába hull.

Olga az ablaknál álva nézte mereven, mozdulatlanul a permetező esőt, mikor bátyja, Jenő lépett be a szobába.

— Jónapot kicsikém! — kiáltott rá hugára.

— Mit csinálsz? Biz' isten nem valami nagy élvezet lehet ebben a csuf, komisz időben gyönyörködni. Gyere, ülj le ide mellém, beszélgessünk egy kicsit, ennél okosabbat nem is tehetünk. Vagy talán gondolataidban zavarlak? Igazán, te Olga, mostanában nem látom arcodon azt a kedves, megszokott vidámságot, mint azelőtt. Komoly, majdnem bánatos vagy mindig, el-elgondolkozol, sőt a napokban egyszer megleptelek, mikor hir-

telen egy könyvet morzszoltál szét ujjaid közt. Talán csak nem vagy szerelmes? Na, jól néznék ki! Nos, gyere ide kicsikém, mondd el őszintén bátyádnak, hogy mi bánt.

— Tanácsot kérek tőled Jenő! — fordult hirtelen bátyjához Olga, mire az meghökkenve elhallgatott. — Adj tanácsot: mit tegyek? — Ismételte, s hangos zokogásban tört ki.

Bátyja egészen megijedt.

— Mi történt? Beszélj hát!

Olga tompa, puha hangon válaszolta:

— Nem szeret többé! Meg is mondta szemedbe! Most már nem tudom, mitévő legyek!

— Ah! hát csakugyan szerelmes vagy, és pedig csalódott szerelmes? Ki az a vakmerő ember, aki neked ilyen nagy bánatot mer okozni?

— Temesváry Zoltán. Nem hittem el neki, mikor a szemem közé vágta, sőt kacagtam rajta. Ő azonban beváltotta amit mondott. Azóta kerül, ha találkozunk, rám se néz. A multkor Nádudvaryéknál, mikor megszólítottam, nyersen, majdnem gorombán kiáltott rám: „Mondtam már, hogy semmi közünk egymáshoz!” s azzal sarkon fordult, s elkezdett kurizálni az egyik Nádudvary lánynak. Én pedig kiszaladtam a kis szalonba, ahol nem volt senki, és elkezdtem sirni.

— Nem is gondoltam, hogy ennyire vagytok! De hát mi miatt vesztetek össze, hogy a szerelmes szeladon egyszerre szakítani akar?

— Csekélység volt az egész. Többször mondta nekem, hogy ő ép úgy, mint minden férfi, sokat ad a férfibüszkeségére, azt féltékenyen őrzí, s rettenetesen bünteti, ki őt abban megsérténé. Én pedig hiúságból, felette való hatalmam érzetéből, vagy nem tudom én miből a mult hetekben éppen ott sértettem meg, ahol legérzékenyebb, férfi büszkeségében. Hogy mi volt az, teljesen lényegtelen és mellékes. S ő csakugyan megbüntetett. Még akkor nyomban kijelentette, hogy megszűntünk egymásra nézve létezni, s ha férfi volnék, másképen bánt volna el velem. Amint már elmondtam, csakugyan következetes önmagához, s ez engem megörjít. Adj tanácsot Jenő, kérlek, mit tegyek?

Jenő eleintén kedélyesen fogta fel az esetet, de később maga is megijedt huga szavaitól. Ismerte Temesváryt, s tudta, hogy az, amit kimonddott meg is tartja. Nem tudta, mit mondjon. Végre megkérdezte:

— Hát annyira szereted?

— Imádom!

— Akkor nincs mit tenni egyebet, mint hogy békítsd ki.

— De hogyan?

— Az a te dolgod — szolt, s hirtelen vette a kalapját és eltávozott.

Olga egyedül maradt. Szép szőke fejét ráhajtotta az ablak fájára, s keservesen zokogott.

— Kikékitsem! Ez volna a legokosabb! De hogyan? Csak találnék rá módot, csak egy alkalom kínálkoznék, a többi jön majd magától. De mikor lesz ez, én édes Istenem?

— Az eső pedig permetezett lassan, szakadatlan egyformasággal tovább.

II.

A várvavárt alkalom csakugyan érkezett. Nádudvaryék estélyt rendeztek egy előkelő rokonuk tiszteletére, s ez estélyre meghívót kaptak Olgáék is. Olga ugyan először azt határozta, hogy nem megy, de mikor értésére jutott, hogy Zoltán neve is ott szerepel a meghívottak névsorán, megváltoztatta szándékát.

Eljött hát a nagy nap. Olga érezte, hogy harcba megy, tehát készülni akart hozzá. Neki ma este oly szépnek kell lennie, mint senki másnak. Ezért nagy gondal végzé toalettjét, s elégedetten pillantott tükrébe az elindulás előtt. Igazán szép volt. Kecses alakjához lágyan simult a világoskék ruha, mely még jobban kiemelte aranszőke haj által körített arcának rózsapírját. Nagy, hosszú pilláktól árnyalt kék szemei az izgalomtól még a szokottnál is jobban fénylettek.

Mikor belépett a terembe, szemei azonnal a Zoltán magas alakján akadtak meg, aki mosolygó arccal, közönyös hangon mondott banalitásokat az egyik házikisasszonynak. Szemei egy pillanatra találkoztak az Olgáéival, de azonnal visszafordult ismét, még csak nem is üdvözölte.

Olga egy kissé megdöbbsent, de hamar összeszedte magát. Mikor Zoltán magára maradt, úgy intette magához, hogy mások is lássák. Zoltán nem térhetett ki a hívás elől, bosszus arccal lépett Olgához:

— Mit akar tőlem? Mi már nem ismerjük egymást! — szolt ridegen, s távozni akart.

Olga azonban visszatartotta:

— Zoltán, maga lovagias ember, s ha egy hölgy úgy kívánja, még ha nem ismeri, még ha

gyölöli is, maradnia kell. A lovagiasságára hivatkozva kérem, jöjjön oda a pálmák alá, beszélni valóm van magával.

Megindult, Zoltán pedig kénytelen-kelletlen követte. Mind a ketten érezték, hogy ez a küzdelem pillanata, ahol egy egész bologságára megyen a játék. Mikor odaértek, Zoltán kezdte a támadást:

— Végezzünk gyorsan. Mondja el amit akar röviden. Különben nem is értem, hogy mi beszélni valónk lehet még nekünk egymással?

Olga nem válaszolt azonnal, izgatottságát igyekezett lecsillapítani s átgondolta a csatatervet. Azután kérő hangon fordult Zoltánhoz:

— Zoltán, én tudom, hogy nagyot vétettem maga ellen, érzékenyen megsértettem, de lássa, megalázom magamat, bocsánatot kérek. Nem tudom, micsoda gonosz démon ösztökélt akkor engem, hogy magát megbántottam! Megbántam már, óh ezerszer megbántam. Tudom, hogy maga szeret engem s én... én kérem, bocsásson meg.

Zoltán ingerülten vágott közbe:

— Ne beszéljen szerelemről. Az meghalt. Tanulja meg, hogy a szerelmet csak egy hatalom ölheti meg a szivben, a megsértett férfibuszkeség ha az nem bocsáthat meg többé. Még is szerelemről beszél? Nem elég tudni, hogy szerelmünk bűn, nem elég tudni, hogy szerelmünk káros, morál, filozófia, esztétika csak nevetséges szofizmák a szenvedély zsarnoki kénye előtt. De ha a szerelem maga válik öngyalázatunk forrásává s nem ellensége, hanem szövetségese lesz a mozálnak és filozófiának, ha kénytelenek vagyunk gyűlölni azt, akit szerettünk: akkor a szerelemnek vége. Én nem szeretek többé.

Zoltán a beszéd hevében nem vette észre, hogy Olga lassan lecsuszott a kis taburetről, amelyen ült, odacsuszott Zoltán lábaihoz, úgy nézett fel rá határtalan szerelemmel. Zoltán megjed, midőn Olgát lábainál látta. Ijedten kiáltott fel:

— Mit cselekszik? Keljen fel. Meglátják!

Olga azonban nem mozdult

— Igaza van. De azt is mondta az imént, ha nem bocsáthat meg többé. És maga megbocsáthat, meg fog bocsátani Meg kell bocsátanod — szolt a mélyen érzet szenvedélytől fátyolozott hangon. Mert te oly nemes, oly jó vagy. Mert el tudod nézni egy gyöngé nőnek, ha néha a józan ész ellenére cselekszik. Mert te szeretted, nem,

most is szeretted a te kis Olgádat, aki annyira imád téged. Szólj, ugy-e megbocsátasz? — mondá szép szőke fejét a Zoltán ölébe hajtva, kérőn, könnytől csillogó szemekkel nézve rá.

Zoltán először nem tudta, mit tegyen. Félt, hogy valaki arra talál jönni a terem félreeső zugába elhelyezett lugas felé, meglátja ezt a jeletet. Olgára nézett, látta annak könybe lábadt gyönyörű szemeit, hallotta lágy suttogását, érezte testének melegét, fellángolt benne ismét az erősen elfojtani akart szerelem, felemelte Olgát, magához ölelte, s úgy suttogta:

— Megbocsátok! Megbocsátok.

A lugas lombsátoara pedig némán borult az egymást ismét feltalált szerelmes párra, s elrejtette őket az irigy szemek elől.

Szemes Miklós.

Irodalom.

— Köznapi imádságok. —

Irta: Csiky Lajos.

Városunk, de egyuttal hazai protestáns egyházunk irodalmában is, az utóbbi évek classzikus termékei között (Debreceni Lelkészi Tár, Eröss: Apologétika) méltó helyet foglal el Csiky Lajosnak most megjelent imádságos könyve. Az apró tanulmányok essayk idejében, melyek mind csupán ennek a lázas kornak kielégítésére készülnek, szinte jól esik látnunk, a gondolkozó főknek, érző sziveknek ezeket a hatalmas munkáit, melyek nem a nap hiu dicsőségére és ujság-szomjára vadásznak, hanem a sok kisértés és kétely ellen erőt, a töredező léleknek istenhez vezető szárnyat, — írójuknak pedig „monumentum aere perennist“ adnak.

Révész Bálint után a „nagy imádkozó“ név méltán illeti meg Csiky Lajost. Ez a fáradságtalan valóban angol munkabírásu ember, egymásután jelenik meg előttünk ujjabb-ujabb munkáival, szinte csodálkozik az ember, ugyan mit ír most; mert már régen dolgozik (ez a 67-ik nyomtatott könyve.) És ő mindig tud adni valami újat, Ő nem öregszik.

Ennek a tanusága most megjelent könyve is, mely „Köznapi imádságok“ címen köznapi isteniszteletekre, nyújt imádságokat nagy gazdagságban.

Könyvének beosztása a következő: Általános tartalommal, a hét minden egyes napjára

délelőtt-délutáni alkalomra, négy héten keresztül, ad összesen 48 imát. Évszaki imádságot, minden évszakra 10 - 10-et, összesen 40-et.

Adventi imádság van a könyvben 12. Bűnbánó heti 12. Káros időjárás idején mondandó 6. Emléknapi imádság (márc. 15. okt. 6. 31. ó év estélye, Király születés napja 5.) Betegkéért mondandó imádság: 7 Összesen tehát 130 imádság található a vaskos kötetben.

Ismervén ez imádságok legtöbbjét attól az időtől kezdve, amint írójuk lelkéből kifakadtak, a legtalálóbbs kritikát szerzőjük mondja róluk előszavában: „Nem kerestem ezen imádságok írásánál babérokat, — egyszerűek, keresetlenek azok. De kell-e ennél nagyobb dicséret imádságokra?! Salán még egy szót odairhatok: „remek azok!“

Az évszaki imádságoknak a természeti erők hatásaira való vonatkoztatása, egy érző léleknek a legszebb kaleidoskopszerű megnyilvánulása az isteni kegyelem napsugarában!

Az emléknapokra készített imákban egy szabadságszerető lélek öröme, fájdalma ad háladást, kér vigasztalást, szívünket megindító módon, a „népeknek Királyától!“

A betegkéért mondandó imákban az a résztvevő lélek, mely írójuknak oly nemes, szinte páratlan tulajdona, sebzett sasként száll a Kegyelem égi trónusához szabadításért!

Csiky Lajos hézagpótló munkát is végzett imádságos könyve kiadásával, mert amugy is elég szegény imádság irodalmunk terén, ily gazdag könyv a közel mult évtizedekbe nem jelent meg; a ma használatban levők egy már letűnt kor gondolkodását, érzését, kifejezését hordják magukon.

Ez újabb nemzedéknek maga iránt való kötelessége e könyvnek megszerzése, mint eszköznek jövő pályáján; mint kiállításával fogva, méltó dísznek könyvtárában.

A „Köznapi Imádságok“ megírásával nagy és érdemes munkát végzett Csiky Lajos. Most már várjuk a „Vasárnapi imádságokat“ is.

Bizunk az isteni kegyelemben, az ő munkarejében, hogy azt is nem sokára megkapjuk.

A csinos, a legmodernebb kiállítású imádságos könyv Hegedüs és Sándor kiadásában jelent meg. Ára: 8 korona.

Tarnóczy Lajos.

Színház.

— A tökéletes feleség. —

Kissé elkésve emlékezem meg erről a darabról. De az érdeklődés, amelyet érdemel, azt hiszem, ma sem lesz időszerűtlen, még ha bírálat alakjában jelentkezik is az.

Amikor ilyen színművek jelennek meg a magyar színpadokon; akaratlanul is az az érzésünk támad, amely a rosszakodó gyerek mamájának okozhat gyötrelmeket, amikor más, szerencsésebb mamának kedves és jó csemetéinek rendes viselkedését látja. — Ez a téma itt kísért már régen: miért kellett azt messze idegenben megírni? A társadalom élénk, színes, elmés rajzához nálunk is kínálkoznak tárgyak, alakok. És könnyen negtálálnák a siker kulcsát, — akik nem keresik a magyar színpadi szerzők. Vagy legalább is nem itt, nem a legjobb helyen keresik. Hiszen ennek a mi társadalmunknak, amelyre a száz, meg száz idegen nyelvből kiböngészett le-sajnáló, jelzőket özönével szoktuk rázudítani, — sokkal több furcsasága van, hogysen idegen népek specialitásaiban kellene keresnünk a humort.

Mindezekkel nem azt akarom mondani, mintha a tökéletes feleség nem érdemelte volna meg azt a kedvező fogadtatást, amelyekben nálunk részesült. Sőt nagyon jó, követendő példának tartom, amely hiszem — fog is követőket találni.

A darab főalakja a nem tökéletes — második feleség, aki az első és tökéletes érdemeinek martirja. Egy kissé ugyan kétes értékű szenvedéseket juttat neki a szerző — de ő azért „szenved“ — és így kész a dráma.

Ami tehát gyöngé a darabban, az nem fontos. Ami fontos, az már nem gyöngé.

A szegény elgyötört megalázott asszony véletlenül megtalálja elődje bűnének bizonyítékait. Kezébe adja a sors a visszatorlás fegyverét. És ő nem büntet — hanem megalázódik.

Az a kis tragédia, amely ennek a szegény asszonykának a lelkében végbemegy egy filozofus és egy költő tollával van megírva. Küzd az eszével és a szívével. Művészet ezt szavakba önteni.

Hogy annyi küzdelem és áldozat jutalmat érdemel, az természetes. A férj, aki eddig nem

látott semmit, végül belátja, hogy második neje, a tökéletes feleség. His house in order!

Különös érdekességet nyújtott a darab előadásának az a verseny, amely alkalmat adott szintársulatunk két kiváló tagjának, hogy tehetségüket ragyogtassák. A női főszerepet két estén egymásután Szabó Irma és Hahnel Aranka játszották. Mindketten elismerést érdemelnek. Különböző utakon indultak el — de ugyanazon eredményre jutottak.

A Szabó Irma játékában sokkal több a melegség, egyszerűség. Hahnel Aranka egyes jelenetekben kiválóan nagy — és ezzel éri el a hatást — de nem gondolja át egészen szerepét és nem tud mindvégig következetes maradni. A Hahnel sikere zajosabb, de a Szabó Irmáé mélyebb és melegebb. Hahnel játékát tapssal jutalmazza a közönség, a Szabó Irma jelenetei után itt-ott megjelenik néhány könnycsepp a női szemekben. Ez talán többet jelent.

A többi szereplők közül Békés emelkedett ki. Lukács Juliska, Arday Ida, Bérczy, Deési szintén igen jók voltak.

A közönség nagy érdeklődést tanúsított a darab iránt. Ilyen színművek mindenkor vonzanak közönséget. És sokkal inkább előnyére válnak a műsornak, mint a Cserelányok!

Ifjusági hírek.

Emlékünnepély. A főiskolai énekkar egy nagy alapítványtevő néh. Jámbor Ferenc emlékét ünnepelte folyó hó 3-án délután. Az ünnepelt rokonain kívül diszes közönség töltötte meg a főiskolai énektermet s oszlatlan tetszés nyilvánítással jutalmazta a kántus szép előadásait s annak vezetőjét: Mácsai Sándort.

Mint kántus-ünnepélyen természetesen az énekkar szolgáltatta a legtöbb számot. Haendel Vilmos akadémiai igazgató nyitotta meg rövid beszéd kíséretében az ünnepélyt. Azután volt egy komoly szavalt, melyet Szabó István hittanhallgató tartott, dicsérendő sikerrel. Nagy tetszés jutalmazta Hajdu Árpád hittanhallgató vig szavaltát „Az obsitos“-t. A kántus jegyzője felolvasta azon tagok neveit, kiket a választmány a Jámbor-féle alapítvány kamataiból jutalomban részesített ez alkalommal. A kántus éneke zárta be a sikerült ünnepélyt.

Csokonai ünnepély. A tanítóképezde ifjusága Csokonai születése évfordulója alkalmából november 18-án, szokáshoz híven, igen sikerült emlékünnepélyt rendezett a következő műtörrel: 1. Csokonai induló. Előadja a zenekar Karakas István 4 tk. vezetése mellett. 2. Emlékbeszéd. Irta és felolvassa: Madár Dezső 4 tk. 3. Esküvés. Előadja a Csokonai énekkar Dávid Mihály 4 tk. vezetése

mellett. 4. Szavalt. Előadja: Kacsó Ignác 3 tk. 5. Hegedű szóló. Előadja: Karakas István, zongorán kíséri: Saja Antal 3 tk. 6. A tihanyi ekhóhoz. Énekli a Csokonai énekkar. 7. Török induló. Előadja a zenekar.

A „M. I. Ö. T.“ folyó hó 9-én szombaton d. u. 5 órakor fényes *Csokonai ünnepélyt* tartott a főiskolai diszteremben. Az érdeklődő közönséget, alig tudta befogadni a diszterem, mely pedig egyedül áll rendelkezésre a főiskolában ily nemű ünnepélyek tartására az ifjuságnak.

A főiskolai énekkar nyitotta meg az ünnepélyt a „Tihanyi ekhóhoz“ című Csokonai dallal. Azután Gönczy Béla hittanhallgató szavalt el közvetlen melegséggel Oláh Gábornak „Csokonai szól“ című alkalmi költeményét. Majd Kádár Ilona urhölgy játszott remek magyar nótákat cimbalmon. Az ünnepi emlékbeszédet Biky Andor, a „Főiskolai Lapok“ szerkesztője tartotta. Kedves pontja volt a műsornak Murai Károly „Reverver“ című dialogja, melyet Szakács Iluska, a debreceni színház művésznője és Oláh Barna joghallgató adtak elő nagy sikerrel. Azután Balla Bertalan joghallgató szavalt el lyrai melegséggel Csokonai „Magánossághoz“ című költeményét. A Főiskolai énekkar zárta be a szépen sikerült ünnepélyt „A Csikó-bőrös kulacshoz“ című dallal. Egy szép ünnepély emlékével emelkedett hangulatban oszlott el a közönség.

A „M. I. Ö. T.“ délutáni ünnepélyét megelőzőleg délelőtt is tartott ünnepélyt az Emlékkertben levő Csokonai-szobornál. Venetianer Sándor hittanhallgató koszoruzta meg a szobrot szép beszéd kíséretében. Majd a szózatot énekelte el a közönség.

A Magyar I. Ö. Társulat december 1-én tartott gyűlésének első száma Lippe Árpád szavaltata volt, ki nagy fáradtsággal véghezvitt alapos tanulmányt adott elő öt különböző drámai jellemet közepsikerült eredményre. Utána Fejes Gábor 1 jh. olvasott fel három igen csinos magyaros dalt, melyek közül egyet a Társulat emlékkönyvbe iratott. Földessy József 2 th. hazafias költeményének felolvasása után Hajdu Árpád szavalt közepes sikerrel. E gyűlésen hirdették ki a Társulat ez évi pályakérdéseit, melyek a következők: 1. Irassék egy Csokonai életéből vett vig tárgy, elbeszélés. Jutalma 40 kor., mely a viszonylag elsőnek mindenesetre kiadatik. 2. Elbeszélő irodalmunk a 80-as évektől napjainkig. 3. Irassék ballada. 4. Tompa, Petőfi, Kerényi egyéniségn az „Erdei lak“-ban. A három utóbbi jutalma: az első díj 15 kor., a második 5 kor. Beadási határidő: az elsőé 1907 febr. 1., a többié 1907 márc. 1.

Meghívások. Scherflek Konrád rakamazi nábob, a debreceni akadémia kassai zárandok ifjuságát nov. 26-ra névnapjára meghívta. E meghívásra néhányan ki is mentek, hogy személyesen adják át a zárandokcsapat köszönetét és üdvözlését a nagy diákmeccenásnak. — Ujfehértó hölgy közönsége által f. hó 8-án rendezett jótékony táncmulatságra szintén meghívást kaptak a Kassán volt akadémiai hallgatók, melyen egy páran részt vettek. — Mindkét helyen a legszivesebb fogadtatásban részesültek.